Блідий веселковий черв'як

Нарешті понеділок. Ліллі стоїть перед будинком і вже вчетверте дивиться в кінець вулиці. Сьогодні перший день канікул. Ліллі витягує шию. Нічого. Бабусі досі не видно.

Бабуся Марліс має забрати її сьогодні. І Ліллі проведе канікули в неї. Вона вже дуже цього чекає, адже в бабусі завжди такі хороші ідеї. Наприклад, вони підуть у похід з рюкзаками до лісу і влаштують пікнік на галявині. Або разом спечуть смачні вафлі. А наступного тижня вони планують поїхати на велосипедах на озеро і разом поплавати.

Але де ж бабуся? Коли вона робить крок уперед, щоб краще бачити, раптом чує, як тоненький голосок перелякано кричить: «Гей, обережніше! Ти ледь не наступила мені на голову».

Ліллі відсахується і здивовано дивиться собі під ноги. Наступила на голову? Як таке може бути? І тут вона його бачить: дощового черв'яка, який визирає із сухої землі. Ліллі присідає, щоб роздивитися його краще. Це сон? Дощовий черв'як, який вміє говорити? Вона нахиляється трохи нижче і знову чує цей голосок: «Я саме хотів перевірити, чи нарешті пішов дощ, а тут приходиш ти і ледь не розчавила мене в кашу», — обурюється він.

Ліллі робить великі очі. «Дощовий черв'як, який вміє говорити! Треба ж, таке буває!»

«Звісно, буває», — каже дощовий черв'як. «Я — Флорі. А як звати тебе?»

«Ліллі», — каже Ліллі трохи захекано. Оце так! Черв'як, який говорить! «Я ще ніколи не знайомилася з дощовим черв'яком. Тим більше з таким, що вміє розмовляти. Чому я тебе тут раніше ніколи не бачила?» — міркує вона.

«Тому що зазвичай я під землею», — пояснює дощовий черв'як.

«І що ви там робите цілими днями, як дощові черв'яки?»

«Найбільше люблю їсти». Засміявся дощовий черв'як. «Я люблю все. Землю. Листя. І багато смачних речей, які є в землі. А те, що потім з мене виходить ззаду...», — Флорі виглядає трохи зніяковілим: «...це найкращий гумус. Ти знаєш, що таке гумус?»

Ліллі хитає головою.

«Це найкорисніша земля для всіх рослин. І я рию глибокі траншеї в землі. Щоб земля добре провітрювалася. Тоді все росте набагато краще. До речі, я не звичайний дощовий черв'як. Я — веселковий черв'як».

Ліллі нервово ковтає.

«Веселковий? Але ж веселки різнокольорові». Тим часом черв'як повністю виліз із землі, і він зовсім не виглядає різнокольоровим. Навпаки, він дуже блідий, майже безбарвний. Він сумно посміхається.

«У цьому й проблема. Тут земля тверда і суха. І повна отрути. Я ледве можу тут знайти їжу. Раніше нас тут було багато, і наші тіла переливалися всіма кольорами веселки! Тепер я один з останніх свого виду в цій місцевості. Я вирішив врятувати нас, веселкових черв'яків. Тому що без веселкових черв'яків і земля не зможе вижити».

«О...» — каже Ліллі. — «Звучить жахливо».
«Так». Блідий черв'як киває. «У такому місті, як це, всюди дороги і бруковані доріжки. І будинки. Земля забудована, тут майже немає луків чи дерев. У будь-якому разі, їх занадто мало. Де ж нам їсти і рити?»
Ліллі безпорадна. Аж тут з-за рогу виходить бабуся. Ліллі з полегшенням зітхає. «Вище голову, Флорі! Моя бабуся з руху "Бабусі за майбутнє". Вона добре розуміється на майбутньому і знає, як усі живі істоти на Землі можуть жити краще. У неї точно знайдеться якась ідея!» — вигукує Ліллі і біжить назустріч бабусі. Вона схвильовано відразу ж розповідає їй про блідого черв'яка.

«Флорі має рацію», — підтверджує бабуся. «Тут занадто мало місця для людей, а також дуже мало місця для природи. Це проблема не тільки для нього...» Вона стурбовано дивиться на Флорі. «Так відбувається майже в усіх містах, і це дуже погано і для нас, людей». Маленький блідий черв'як пригнічено киває.

Бабуся задумливо морщить лоба. У неї вже глибокі зморшки на лобі, бо вона завжди так робить, коли напружено думає. «У мене вдома є хороша книга про це. Можливо, я знайду там рішення», — розмірковує вона.

Ліллі обережно бере Флорі в руки, коли вони йдуть до будинку бабусі. Там вона відразу ж садить його у великий квітковий горщик з великою кількістю хорошої землі. Флорі задоволено зітхає і трохи закопується в землю.

Бабуся спочатку робить собі каву. Потім вона гортає книгу, яка виглядає так, ніби її гортали вже дуже багато разів. «Хммм...» — промовляє вона. І знову: «Хммм, хммм, хммм». Потім піднімає погляд.

«У цій книзі написано, як можна створити майбутнє, в якому Флорі знову зможе добре жити», — каже вона і робить ковток кави. «Флорі, а також ми, люди. Для цього потрібні особливі суперсили».
Ліллі робить круглі очі. «Суперсили?» — питає вона. «Які ще суперсили, бабусю?»

«Мужність, наприклад», — каже бабуся. «А ще згуртованість. Допитливість. Рішучість та любов. І, звісно, ідеї про те, як могло б виглядати майбутнє».

«Але де нам знайти ці суперсили?» — хоче знати Ліллі.

«Вони насправді криються в цілком повсякденних речах, які ми повинні шукати. Якщо ми потім їх правильно змішаємо, то зможемо вилікувати ними Флорі», — пояснює бабуся.

«Які ще речі?» Ліллі починає втрачати терпіння.

Бабуся ще раз заглядає у свою книгу. «Ми впізнаємо їх за кольорами», — вона вказує на сторінку в книзі. «Це кольори, які потрібні Флорі, щоб знову стати різнокольоровим. І ми знайдемо їх у містах, де ці суперсили вже спрацювали». Бабуся знову супить лоба. «Жовтий означає креативність та ідеї... хм, я знаю, це ми знайдемо в Копенгагені. А помаранчевий означає мужність. Тут мені треба подумати. Потім нам ще потрібно щось зелене... хммм... хмм... згуртованість і природа. Хмм. Хмм». Вона гортає далі. «Червоний, наприклад, означає любов. Усе не так просто. І синій... хммм... тут ідеться про бачення! Хмм».

Ліллі підстрибує. «Тоді давайте негайно вирушимо в дорогу і знайдемо всі ці сили», — вигукує вона.

Тут двері відчиняються, і до кімнати входить дідусь Бернхард. Ліллі щодуху кидається йому в обійми. «Дідусю, ми повинні врятувати Флорі», — каже вона дуже схвильовано. І розповідає йому всю історію про Флорі та план бабусі щодо суперсил.

Дідусь киває і трохи бурчить собі під ніс: «Зачекайте, у мене дещо для вас є». Потім він виходить із кімнати. Коли він повертається, у нього в руках яскравий рюкзак.

«Ось кілька корисних речей, які вам можуть знадобитися». Дідусь дістає їх по черзі з рюкзака і показує Ліллі. «Бінокль... і лупа. Іноді потрібно придивитися уважніше. І маленький кишеньковий ножик, якщо ви раптом захочете розрізати яблуко. І рулетка». Ліллі киває.

«І ось це...», — показує дідусь. Ліллі зупиняється. «А це що таке?»

«Термометр. Ним ти зможеш виміряти, наскільки тепле чи холодне повітря», — пояснює дідусь. «Можливо, це ще знадобиться». Він знову складає все в рюкзак. «Завтра вранці можете вирушати, Марліс. Але не забувайте щодня надсилати мені фотографії з дороги, щоб я завжди знав, де ви і що з вами все гаразд», — додає він і простягає бабусі її мобільний телефон.

Париж, місто кохання

«Ого, як багато будинків!» — дивується Ліллі, коли через кілька днів стоїть з бабусею нагорі Ейфелевої вежі. У самому центрі Парижа. Флорі радіє, що сидить у своїй банці з-під огірків. Так він може все бачити, і при цьому його не здує. Бо тут нагорі дме досить сильний вітер.

«Але в Утрехті було набагато зеленіше». Ліллі розчаровано дивиться вниз на численні вулиці та будинки. Зовсім поруч протікає річка. «Вона називається Сена», — каже бабуся. Дерева також є. Але набагато менше, ніж очікувала Ліллі.

«Це оманливо», — заспокоює її бабуся. «Зараз у Парижі набагато більше дерев, ніж раніше, просто звідси згори їх не видно. Але в Парижі на такій же площі живе майже в п'ять разів більше людей, ніж у нас, тому, на жаль, тут не так багато місця для дерев і парків».

«Але в таку спеку можна витримати тільки під деревами, бо туди не потрапляє сонце», — протестує Ліллі. Насправді досить спекотно. На щастя, вітер трохи охолоджує повітря. Ліллі нишпорить у своєму рюкзаку в пошуках термометра. Вона показує його бабусі: 34 градуси! Хуууух…

«Так», — киває бабуся. «Тут бувало й більше 42 градусів спеки. У тіні! Тоді люди злякалися». Бабуся знову зморщила чоло. Її зморшки стають ще глибшими, ніж зазвичай. «Що б вони робили, якби стало ще гарячіше? Тоді б ніхто не зміг тут жити. Крім того, місто було повне автомобілів, і в деякі дні повітря було настільки поганим, що виглядало як туман. Ходімо зі мною, я покажу тобі, що вони зробили».

Біля підніжжя Ейфелевої вежі стоять їхні зелені орендовані велосипеди. На велосипеді Ліллі є маленький кошик для банки Флорі. Вони вирушають.

Ліллі принюхується. «Але ж повітря тут пахне зовсім чисто. І виглядає зовсім без туману».

Бабуся дзвінко сміється. «Ти маєш рацію. Справа в тому, що люди в Парижі тим часом повністю або частково перекрили для автомобілів дуже багато вулиць. Подивися, ми якраз їдемо такою вулицею. Лише одна смуга для машин, але дві для велосипедів! Завдяки цьому повітря вже стало набагато кращим. І вони посадили дерева там, де раніше паркувалися машини, бачиш?»

Вони зупиняються, і бабуся показує Ліллі великий знак. «Тут ти бачиш, як у майбутньому виглядатимуть дуже багато вулиць у Парижі. Деякі з них вже сьогодні виглядають схоже».

Трохи далі вулиця повністю перекрита для автомобілів. Багато дітей якраз виходять зі школи і просто вибігають на вулицю. «Тут діти можуть гратися на вулиці, і їм не треба постійно дивитися, чи не мчить знову якась машина», — радіє бабуся.

«Я хочу вдома теж гратися на вулиці». Ліллі уявляє, як би це було чудово: вулиця зовсім без машин, найкраще прямо перед вхідними дверима!

Вони їдуть далі. Ліллі насолоджується зустрічним вітром і крутить педалі. Але раптом перед ними, майже посеред вулиці, з'являється невеликий ліс.

«Ой», — вигукує Ліллі і злізає з велосипеда. «Що це таке?»

«Це я хотіла тобі показати», — сміється бабуся. «У Парижі садять не лише нові вуличні дерева, але навіть цілі ліси. Прямо в місті. Там, де є місце. Оце, наприклад, колись було великим круговим перехрестям для автомобілів. Воно називається площа Каталонії. Тепер тут набагато менше машин. Але натомість багато дерев».

«Я хочу туди, в цей гарний ліс!» — схвильовано вигукує Флорі. Ліллі киває. «Але не тікай знову», — попереджає вона і садить його між двома деревами у гущавині. Флорі одразу ж прослизає під вологу зелень. «Я буду поблизу», — ще гукає він.

Поруч із лісочком є ресторан. Бабуся та Ліллі сідають за столик на терасі. Бабусі зараз терміново потрібен відпочинок і кава, а Ліллі їсть смачний креп з карамельним соусом. Креп — це дуже тонкий млинець. Ммммм! Як же це смачно! Зрештою Ліллі навіть облизує свою тарілку.

Потім вона підстрибнула, щоб розповісти про це Флорі, і біжить у лісок. Але де ж він знову подівся? Ліллі повзає на колінах по гущавині і шукає. Ніякого Флорі. О ні! Невже цей бідолашний черв'ячок знову зник?

«Бабусю! Флорі зник! Допоможи мені знайти!» — гукає Ліллі з панікою в голосі.

Встаючи, бабуся ледь не перекидає свій стілець. Разом вони заглядають під кожен листочок. І нарешті! Ось він! Поруч із Флорі звивається прекрасний райдужний черв'як, що переливається всіма барвами.

«Це Марі», — каже Флорі і сяє. «Вона моя подруга. Ми закохалися з першого погляду». Бабуся киває, посміхаючись. «Я у свій час теж з першого погляду закохалася в твого дідуся», — мрійливо каже вона Ліллі.

«Bonjour», — граціозно каже Марі французькою. Це означає щось на кшталт «Доброго дня». «Бідний Флорі», — додає вона. «Він сказав мені, чому він такий блідий».

«Марі каже, що тут справжній рай для райдужних черв'яків. Тільки подивіться, яка вона красива», — захоплено каже Флорі, закохано дивлячись на Марі. «Можливо, і я тут поверну свої кольори. Ви знали, що Париж називають містом кохання?»

«Так», — бабуся все ще посміхається. «Але самого лише кохання, на жаль, недостатньо. Марі ж ніколи не втрачала своїх кольорів. Повернути їх після того, як ти їх одного разу втратив, не так просто. Для цього нам потрібні всі наші суперсили. Включно із силою кохання».

Бабуся зриває біля Флорі маленьку червону лісову суницю, яка трохи схожа на серце. «З цією суницею ми візьмемо з собою силу кохання з Парижа. Але в банці Флорі поступово стає занадто тісно. Давай я покладу все це в нашу коробку для сніданків».

Ліллі допомагає їй, дістає жовту кульку з Копенгагена, помаранчевий кубердон з Гента і водорості з Утрехта. Бабуся ретельно закриває коробку і бурмоче: «Тепер ще один інгредієнт, і тільки тоді ти зможеш знову стати здоровим, Флорі».

«І для цього я повинен їхати з вами?» — запитує Флорі і скручується

трохи ближче до Марі. Вони ніжно сплітаються і обоє зовсім не хочуть відпускати одне одного.

«Так, на жаль», — каже бабуся. «Нам дійсно потрібні всі суперсили, щоб ти повернув свої кольори. А ми їх ще не зібрали».

«Ти ж повинен бути з нами, якщо ми хочемо тебе вилікувати», — додає Ліллі, — «це ж неможливо зробити здалеку!»

Флорі зітхає.

«Вона має рацію, mon Ami!» — шепоче йому на вухо Марі. «І я здогадуюся, що ви шукаєте. Ти знайдеш це там, де вода стікає по камінню вниз».

Флорі здивований. «І що ти маєш на увазі?»

«Таємниця», — шепоче Марі і загадково посміхається. «Загадка. Ви її розгадаєте».

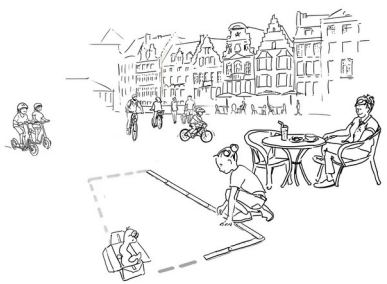
Бабуся не зрозуміла, що там шепоче Марі. Вона радісно продовжує: «... Нам ще не вистачає синьої суперсили, щоб її знайти, нам потрібно в Тюбінген. Бо Тюбінген додасть тобі блакитного кольору».

«Тюбінген? А де це?» — запитує Ліллі.

«Просто поїхали зі мною», — каже бабуся і сідає на свій зелений орендований велосипед. «Наш поїзд назад до Німеччини відправляється через три години».

Переклад з німецької мови — Світлана Ткачук

Що б я побажав / побажала собі на завтра?

Я бажаю собі...

_____

_____

_____

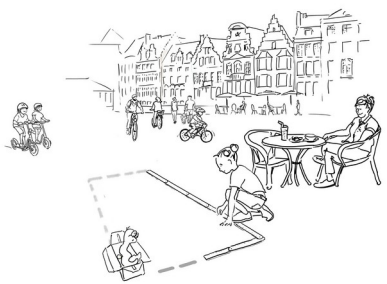
_____

_____

Мій світ у майбутньому виглядатиме так:

Моє ім'я:_____

Що б я побажав / побажала собі на завтра?

Я бажаю собі...

_____

_____

_____

_____

_____

Мій світ у майбутньому виглядатиме так:

Моє ім'я:_____